



■ Ἡ ἱερὰ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος μας: πηγὴ θεοῦ Ἐρωτος

Ὁ παντοκρατορικὸς καὶ πρηστήριος πόθος τοῦ μυριοποθήτου Χριστοῦ μας καὶ οἱ δύο Παρουσίες Του

«Ἐθελξας πόθῳ με Χριστέ, καὶ ἡλλοίωσας τῷ θεῷ Σου ἔρωτι·
ἀλλὰ κατάφλεξον πυρὶ ἀύλῳ τὰς ἀμαρτίας μου,
καὶ ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν Σοὶ τρυφῆς καταξίωσον,
ἵνα τὰς δύο σκιρτῶν μεγαλύνῳ, Ἀγαθὲ, παρουσίας Σου».

Χριστέ καὶ Σωτῆρα μου, μὲ κατέθελξες ἀπὸ τὸν πόθο
Σου καὶ αἰχμαλώτισες τὴν καρδιά μου, καὶ μὲ ἠλλοίωσες
ἀπὸ τὸν θεῖον ἔρωτα τῆς ὠραιότητος Μεταμορφώσεώς
Σου· ἀλλὰ ὅμως, Ἐσὸν κατάκανσε τὶς ἀμαρτίες μου μὲ τὸ
ἄυλο πῦρ τῆς Θείας Χάριτός Σου, καὶ καταξίωσέ με στὴν
ἄλλη ζωὴ νὰ ἐμπλησθῶ μὲ τὴν τρυφή τῆς ἐνώσεως μαζί
Σου, ὥστε νὰ δοξάζῳ καὶ μεγαλύνῳ, σκιρτώντας ἀπὸ χαρά,
Ἀγαθὲ Κύριέ μου, τὶς δύο Παρουσίες Σου.

Ὅσιου Νικοδήμου Ἀγιορείτου,
Ἐρμηνεῖα εἰς τὸ Τροπᾶριον γ' τῆς Ὁδῆς Θ'
τοῦ δευτέρου Κανόνος τῆς τοῦ Σωτῆρος Μεταμορφώσεως,
Ποιήματος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ

Ὁ θεσπέσιος καὶ χαριτώνυμος Μελωδὸς Ἰωάννης, ἐνθουσιάσας
τρόπον τινὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν χαρὰν ὅπου εἶχε πρὸς
τὸν μεταμορφωθέντα Χριστόν, εὐχαριστήριον καὶ ἱκετικὸν ποιεῖ
τὸ Τροπᾶριον τοῦτο· διὸ λέγει·

• Ὡραιότατε καὶ κοσμοπόθητε καὶ παντοπόθητε καὶ μυριο-
πόθητε Χριστέ, Σὺ κατέλθεξας καὶ ἐτρόαδιξας τὴν ψυχὴν καὶ τὴν



καρδιαν μου εις την ἔλευσίν Σου με την δραστικωτάτην μαγνήτιδα τοῦ ἀγνοῦ καὶ παντοκρατορικοῦ καὶ πρηστηρίου πόθου Σου, καὶ ὅλον με ἠλλοίωσας καὶ ἄλλον ἐξ ἄλλου ἐποίησας με τὸν ἔνθεον ἔρωτα τῆς Σῆς ὠραιότατης Μεταμορφώσεως.

● **Ὁ** ἴδιος οὗτος Ἰωάννης πανηγυρίζων εἰς τὴν Ἑορτήν, εἰσάγει καὶ τὸν Πέτρον ἐνθουσιῶντα καὶ λέγοντα·

Καλὸν ἡμᾶς ὧδε εἶναι τῷ Κυρίῳ ἔφησε· τίς γὰρ ζόφον φωτὸς ἀνταλλάσσεται; ὁρᾶτε τὸν ἥλιον τοῦτον, ὡς κα-

λός, ὡς ὠραῖος, ὡς ἠδύς, ὡς ποθεινὸς ἐξαστρατών καὶ ἔκλαμπρος, καὶ τὴν ζωὴν, ὡς γλυκεῖά τε καὶ ἐπέραστος, ἥς πάντες ἀντέχονται, καὶ πάντα δρωσιν, ὡς ἂν ταύτης μὴ ἀστοχήσαιεν; πόσῳ μᾶλλον δοκεῖτε τὸ αὐτοφῶς, ἐξ οὗ φῶς ἅπαν φωτίζεται, ποθεινότερον; καὶ πόσῳ γλυκύτερα ἢ αὐτοζωή, ἐξ ἧς ἅπασα ζωὴ ζωοῦται καὶ μεταδίδεται, ἐν ἧ ἅπαντες ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν; οὐχ ὅλος γλυκασμὸς (ὁ Χριστός); οὐχ ὅλος ἐπιθυμία; οὐκ ἔστι λόγος, οὐκ ἔννοια τῆς ὑπεροχῆς τὸ μέτρον εἰκάζουσα· τοῦτο τὸ φῶς κατὰ πάσης τῆς φύσεως ἔχει τὰ νικητήρια· αὕτη ἡ Ζωὴ ἢ τὸν Κόσμον νικήσασα».

Λέγει δὲ καὶ Μακάριος ὁ Χρυσοκέφαλος τὰ ἐρωτοληπτικὰ ταῦτα ἐν τῷ εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν Λόγῳ αὐτοῦ·

● **«Τί** ὠραιότερον τῆς Χριστοῦ συνουσίας; τί δὲ ποθεινότερον τῆς θεϊκῆς Αὐτοῦ δόξης; οὐδὲν τοῦ φωτὸς ἐκείνου γλυκύτερον, ἐξ οὗ φωτίζεται φωτιστικὴ πᾶσα Ἀγγέλων τε καὶ ἀνθρώπων ταξιαρχία· οὐδὲν τῆς ζωῆς ἐκείνης ἐρασμιώτερον, ἐν ἧ ἅπαντες ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν· οὐδὲν ἠδύτερον τῆς ἀειζῶου καλλονῆς· οὐδὲν τερπνότερον τῆς ἀλήκτου εὐφροσύνης· οὐδὲν ποθεινότερον τῆς αἰδίου χαρᾶς, τῆς πανευπρεποῦς εὐπρεπείας, καὶ τῆς ἀπεράντου μακαριότητος».

* * *

Ἔως μὲν ἐδῶ εἶναι λόγια **εὐχαριστικά** τοῦ Μελωδοῦ, τὰ δὲ ἀκόλουθα λόγια εἶναι **ἰκετικά καὶ παρακλητικά**, λέγει γὰρ ἐπομένως·

● **«ἄλλ'** ὅμως Σὺ, Δέσποτα, κατάκαυσον τὰς ἁμαρτίας μου με

τὸ πῦρ τὸ ἄϋλον τῆς Θεότητός Σου καὶ χρηστότητας, καὶ ἀξιώσόν με νὰ χορτάσω ἀπὸ τὴν ἀνεκλάλητον καὶ αἰώνιον τρυφήν, τὴν Σοὶ καὶ τῇ Σῆ Βασιλείᾳ εὐρισκομένην, ἀφ' οὗ ἔλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἵνα χορεύων καὶ ἀγαλλόμενος μεγαλύνω τὰς ἐπὶ γῆς δύο παρουσίας Σου·

ἦγουν, τὴν πρώτην, κατὰ τὴν Ὅποιαν διὰ σαρκὸς ἐπεδήμησας εἰς ἡμᾶς καὶ ἀναμαρτήτως συνανεστράφης, καὶ τὴν **δευτέραν,** εἰς τὴν Ὅποιαν μέλλεις νὰ ἔλθῃς διὰ νὰ κρίνῃς ζῶντας καὶ νεκρούς, καὶ νὰ ἀποδώσῃς ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ·

• **ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ Σου** παρουσίᾳ ἐχάρισας εἰς ἡμᾶς ὡς ἀρόθα-βῶνα καὶ προοίμιον τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τοῦ θείου Βαπτίσματος·

• **ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ** μέλλεις νὰ χαρίσῃς εἰς ἡμᾶς τὸ ὅλον τῆς χρηστότητός Σου καὶ χάριτος, τὸ ὁποῖον ἔχεις τώρα κεκρυμμένον, καθὼς γέγραπται·

“Ὅς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός Σου, Κύριε, ἧς ἔκρυσας τοῖς φοβουμένοις Σε” (Ψαλμ. λ' 24)».

Διὰ τί δὲ ὁ Ἱερὸς Μελωδὸς δὲν κρύπτει τὸν θεῖον ἔρωτα ὅπου εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλὰ τὸν φανερώνει; **μὴπως** ἀπὸ κενοδοξίαν νικώμενος τοῦτο ποιεῖ;

᾽Οχι, ἀποκρίνεται ὁ Χρυσοῦρῆμων, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν θερμότητα τοῦ θείου πόθου:

«**Τοῦτο,** λέγει, τῶν ἐρωμένων ἐστὶ τὸ ἔθος, μὴ κατέχειν σιγῇ τὸν ἔρωτα, ἀλλ' εἰς τοὺς πλησίον ἐκφέρειν καὶ λέγειν ὅτι φιλοῦσι· θερμὸν γὰρ τι χρῆμα τῆς ἀγάπης ἢ φύσις, καὶ σιγῇ στέγειν αὐτὴν οὐκ ἀνέχεται ἡ ψυχὴ» (Ἑρμηνεία εἰς τὸν Ψαλμ. μα').

